

nogen Indtægt eller i ethvert Fald en mindre Udgift, nemlig den Foranstaltning i sin store Almindelighed at afskaffe 1ste Klassen Kupeer undtagen paa de Tog, der gaa til Udlandet. Jeg ved meget vel, at man har afskaffet 1ste Klasse i almindelige Persontog paa forskellige lokale Baner, men ikke paa alle; der er ikke saa ganske faa endnu, hvor man uden Skade kunde afskaffe 1ste Klasse, derigennem formindste Vognantallet og derved forøge Indtægterne noget. Hvor meget Indtægten vilde forøges derved, kan jeg naturligvis ikke sige. Men det vilde være en god demokratisk og fornuftig Foranstaltning, om man i saa stor Udstrækning som paa nogen Maade muligt afskaffede 1ste Klasse. 1ste Klasse indbringer jo ikke synderligt. Det er jo ikke saa forfærdelig mange, der rejse paa den. Det er jo 3die Klasse, der maa bétale den store Del af Statsbanernes Udgifter og Overskud.

Der er dog i denne Lov en Bestemmelse, jeg glæder mig over, og det er den Nedsættelse af Taksterne for 14-Dages- og Maanedskort, som foreslaas her. Det viser sig nu, at jeg havde Ret, da jeg i 1902—03 gjorde gældende, at Kortenes Antal vilde gaa ned, naar man gik til de meget store Forhøjelser af Taksterne for disse Kort. Tallet paa disse Kort er gaaet stærkt ned. Man siger ganske vist, at det nu omtrent er det samme, som det var, forinden de højere Takster traadte i Kraft, og det er muligt; men i det Øjeblik, man var bleven staaende ved en fornuftig Takst — maa-ske det, man nu foreslaar —, vilde Antallet af udstedte Kort sikkert være langt, langt større, end Tilfældet nu er; det er der ingen Tvivl om. Jeg er glad ved, at man har indset, at der den Gang blev gjort noget galt, og at man nu i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, vil søge at rette dette.

Men jeg kan ikke gaa med til disse to Love, saaledes som de nu foreligge. Efter min Opfattelse maa der foretages meget betydelige Ændringer i dem, og jeg haaber ogsaa paa, at det vil kunne ske i det Udvalg, som faar med Sagen at gøre.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale nogle af de øvrige foreslaaede Lønningslove, om Lønninger ved Assistenshuset, om Stempelpapirforvalterens Lønning og om Ansættelse af en Assistent ved den kgl. Mønt og Lønning for ham. Jeg finder disse Love ganske naturlige og i god Konsekvens med hele den Række af Lønninger, vi i Fjor vedtog: Lønninger i Ministerierne, ved Arkiverne o. s. v. Jeg

finder ogsaa, at man naturligvis maa gaa til Ændringer i disse Menneskers Lønforhold, som her omhandles. Men derimod kan jeg indrømme det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), at det er nogle glubske Forhøjelser, der foreslaas paa et Par Steder. Det er imidlertid Ting, vi kunne tale om i Udvalget; det bør muligvis ændres, og jeg skal ikke udtale mig derom i dette Øjeblik.

Jeg kunde blot ønske, da jeg ikke fik noget Svar derpaa under Finanslovbehandlingen, nu i samme Forbindelse — det vedrører den højtærede Kultusminister — at forespørge, om man ikke tænker paa at skaffe Museernes Funktionærer — hvad jeg tidligere har omtalt — ind under ordnede Lønforhold. Det forekommer mig, at da man nu omtrent har gjort rent Bord for alle de nogenlunde beslægtede Institutioners Omraade, burde man ogsaa tage disse ganske enkelte Funktionærer med. Jeg vil haabe, det kommer inden ret lang Tid, saaledes at det lykkes at faa et Forslag frem, som betrygger disse Menneskers Stilling.

De forelagte Love om Lønninger med videre ved Hæren og Søværnet finder jeg for saa vidt ogsaa naturlige, som de Mennesker, der ere ansatte der, jo ikke kunne leve billigere eller for en ringere Sum end Tjenestemænd og Funktionærer i andre Etater og derfor ogsaa have Krav paa at faa deres Forhold noget forbedrede. Deres Lønninger ere jo nu saaledes, at de virkelig ikke kunne leve nogenlunde af dem. De ere for smaa. De have meget ondt ved at slaa sig igennem med det, der bydes dem, og jeg kan derfor for saa vidt anbefale disse Love, om der end ogsaa i dem findes Enkeltheder, som man maa søge ændrede i et Udvalg. Det vil saa blive Finansudvalgets Sag, hvis der skal kompenseres for disse Love, at søge Kompensation paa Finansloven gennem Nedsættelse af Militærudgifterne paa andre Punkter. Det skal jeg ikke komme ind paa, men jeg finder det ganske naturligt, at skal man have Kompensation for den ene Lønningslov, bør man ogsaa have det for den anden, og der kan ganske sikkert skaffes fuld Kompensation paa Finansloven for det Beløb, der vil medgaa til de Lønninger, der her er Tale om.

Ligeledes kan jeg anbefale de to forelagte Pensionslove. For de gamle Underofficerers Vedkommende, der have deltaget i Krigen 1864, mener jeg, det er fuldt forsvarligt at forhøje deres Pensioner. De have ganske sikkert, da de jo